

2c) Capitolele 6- 9

Ghedeon, apoi Abimelec și Iotam

Capitolul 6

Introducere

Ghedeon nu este un judecător asemenea lui Șamgar, căruia să îi fie dedicat numai un verset. Și el nu este un judecător ca Barac, care să fie umbrit de o femeie. În Ghedeon ne este prezentat un judecător chemat și instruit de Dumnezeu. Cu totul altfel decât la judecătorii amintiți mai înainte, la Ghedeon vom fi puși în situația să vedem exercițiile lui personale și cum este el călăuzit să se facă una cu gândurile lui Dumnezeu. Dumnezeu pornește la lucru cu Ghedeon. Cu înțelepciune și răbdare, Dumnezeu face din Ghedeon o unealtă pe care El o poate folosi pentru binecuvântarea poporului Său. Felul de acționare al lui Dumnezeu cu el este un model al felului în care Dumnezeu pregătește pentru lucrare pe fiecare, pe cel care Îl cunoaște, Îl iubește și dorește să-I slujească. Slujirea constă după aceea nu într-o lucrare singulară, ci dintr-o viață întreagă de slujire.

În mâna Madianiților - versetul 1

Patruzeci de ani de odihnă au trecut. În Israel a venit o nouă generație. Pentru ea, strădaniile din trecut ale lui Dumnezeu cu poporul Său sunt numai tradiții. Această generație nouă nu este mai bună decât părinții lor. Și ei fac ce este rău în ochii Domnului. Dumnezeu trebuie iarăși să disciplineze pe poporul Său. El îi iubește foarte mult, ca să-i lase să umble mai departe pe căi greșite.

Dumnezeu vrea să aibe părtășie cu poporul Său. El vrea să le comunice cu plăcere ce are El în inimă pentru ei. Și El dorește cu plăcere ca și ei să-I spună ce au ei în inimă pentru El. Cât de trist trebuie să fie Dumnezeu, când vede cum reacționează poporul Său la dragostea Lui. Prin părtășia cu El, El vrea să învețe și să instruiască pe poporul Său, dar dacă acesta nu vrea, atunci El trebuie să-i învețe și să-i instruiască prin mâna unui dușman.

De data aceasta Dumnezeu folosește pe Madianiți. Madianiții sunt un popor înrudit cu poporul Israel. Ei sunt uniți unii cu alții prin Avraam. Madian este un fiu al lui Avraam și al soției lui Chetura (Genesa 25, 1-2). Șapte ani, aceasta vorbește despre o perioadă de timp deplină, au suspinat israeliții sub această domnie străină. Numele Madian înseamnă „ceartă” (gâlceavă, altercație, ciorovăială). Nu se recunoaște acest dușman în viața multor creștini care s-au abătut? Nu este el prezent și în comunitățile de credință, în care s-au certat unii cu alții? În versetele care urmează vom vedea urmările acestui fapt.

În peșteri și pe stânci întărite – versetul 2

Niciodată israeliții nu au fost așa de decăzuți. Ei au fost constrânși ca în propria lor țară să fie fugari și și-au pierdut libertatea. Acesta este rezultatul când poporul lui Dumnezeu nu mai prețuiește lucrurile lui Dumnezeu. Poporul este împrăștiat, fiecare își sapă locul lui de refugiu, nu mai este nici o unitate.

Într-o părtășie de creștini în care nu se mai poate ocupa în comun cu binecuvântările pe care Dumnezeu le-a dat, unde nu se mai ascultă de ce spune Biblia, acolo certurile și altercațiile se extind. În loc să se privească împreună la Domnul Isus, se privește unul la altul, nu se încearcă să se descopere în celălalt ceva din Domnul Isus, ci se poticnesc unul de celălalt. Relațiile pot deveni așa de tulburate, că nu se mai are încredere unul în celălalt. În loc să se practice prietenia,

sinceritatea, încrederea și libertatea, intervine tăcerea și se respinge unul pe celălalt. În planul secund se formează bănuieli și șușoteli. Ia naștere un război de poziție. Sfârșitul cântecului este că se mușcă și se mănâncă reciproc (vezi Galateni 5, 15). În felul acesta este distrusă frumusețea părtășiei creștine și prietenii de lungă durată ajung să fie distruse. Viața unora devine amară și unele părtășii de credință se distrug.

Când Israel a semănat – versetul 3

Dușmanul știe foarte exact când trebuie să vină: în momentul când se seamănă. El va face totul, ca să împiedice sămânța semănată să crească, așa că nu mai este hrană pentru popor și el devine fără putere. Satana face totul, ca să slăbească pe cel credincios, ca să-i poată lua hrana. Prin tot felul de mijloace îl reține, ca să nu citească Biblia, sau să nu ia parte la întrunirile de zidire spirituală. El știe foarte bine ce mijloace să folosească pentru noi; din arsenalul lui uriaș poate totdeauna să folosească ceva.

Madianiții nu vin singuri. Amalec este și el cu ei. Amalec este un tablou al cărnii (al firii pământeste). Acești doi dușmani merg întotdeauna mână în mână. În Galateni 5, 20 »cearta« este numită, ca fiind una din lucrările firii pământeste. Ei îi urmează o mulțime de forme de prezentare ale răului, pe care le vedem înfățișate în »fiii răsăritului«. Satana mobilizează toate forțele sale, ca să împiedice pe cel credincios să nu strângă câtuși de puțin din roadele țării.

Fără alimente, nici oi, nici boi, nici măgari – versetele 4-5

Gaza este o cetate a filistenilor. Filistenii se unesc aici, ca de fapt întotdeauna, cu dușmanii lui Israel. Gaza este un loc de transbordare a lucrurilor furate, care erau aduse acolo de madianiți. Deci recolta țării ajungea exclusiv în mâinile filistenilor.

Am atras deja mai înainte atenția, că filistenii reprezintă pe creștinii cu numele. Oamenii, care afirmă, că aparțin poporului lui Dumnezeu, dar care în realitate stau în afara lui, deoarece ei nu au viață din Dumnezeu. Ei pretind roadele țării, binecuvântarea spirituală, pentru ei înșiși, în timp ce ei prădează binecuvântarea celor ce sunt cu adevărat poporul lui Dumnezeu. Aceasta poate avea loc prin necredințioșia poporului lui Dumnezeu, a Bisericii, deoarece nu se trăiește în ceea ce a dăruit Dumnezeu. Dușmanii uniți poartă de grijă, ca să nu mai rămână hrană pentru poporul lui Dumnezeu.

Ce a devenit Biserica, când este vorba de mărturia ei în lume? Să privim numai în Faptele Apostolilor, cât de puternică a fost mărturia ei la început. Această putere a dispărut. Una din cauze este, că în creștinătate Biblia nu mai este oferită ca hrană adevărată. Oamenii, care nu au Duhul, „au pus stăpânire” pe Biblie și o interpretează după părerile lor. O altă cauză constă în aceea, că creștinul însuși nu este deschis pentru Cuvântul curat al lui Dumnezeu. În 2 Timotei 4,3 apostolul Pavel atenționează cu privire la timpul care va veni, că »nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute, și își vor da învățători după poftele lor.«

În felul acesta »nu mai rămâne în Israel nici un aliment, nici oi, nici boi, nici măgari«. Când creștinii nu se mai pot hrăni din Biblie, atunci nu mai există nici jertfe (despre care vorbesc oile și boii) și nici lucrare pentru Domnul (despre care vorbește măgarul).

Foarte sărăcit – versetul 6

Țara, despre care Dumnezeu a spus, »vei mânca pâine din belșug« (Deuteronom 8, 9), a ajuns în mare sărăcie. Dacă Biblia este în casă, atunci avem în apropiere la dispoziție toate comorile cerului. Dar dacă nu ajungem să deschidem Biblia și s-o citim cu rugăciune, nu avem nimic din ea. Putem ști că locuim în țară, cu alte cuvinte, că suntem binecuvântați »cu tot felul de binecuvântări duhovnicești în locurile cerești în Hristos« (Efeseni 1, 3), dar ce avem noi din

toate acestea, dacă viața noastră este stăpânită de amărăciune și ceartă? Cu toată bogăția noastră suntem coate-goale. Este timpul să strigăm către Dumnezeu, așa cum au făcut israeliții, ca El să ne dea eliberarea.

Un profet și un mesaj – versetele 7-10

Dumnezeu răspunde la strigătul israeliților, dar nu cu o intervenție directă. Răspunsul lui Dumnezeu nu este ceea ce au așteptat ei. Înainte ca Dumnezeu să-Și elibereze poporul, trebuie să aibă loc altceva. Și ca să înfăptuiască aceasta, Dumnezeu se folosește, pentru prima dată în această carte, de un profet. Dumnezeu vrea ca poporul Său să simtă păcatul pe conștiință. Strigătul lor era numai ca urmare a suferinței, și nu era născut din cauza profundă a acestei suferințe. Ca răspuns la strigătul lor, înțelepciunea sfântă a lui Dumnezeu descopere prin profet cauza suferinței lor, pentru ca poporul să ajungă la o condamnare temeinică a acestei cauze. Numai atunci poate fi vorba de o reabilitare de durată.

Profetul vorbește prin Duhul lui Dumnezeu, trezește la realitate poporul și îi arată unde s-a abătut. Aceasta nu este o misiune, pe care o primești cu mulțumire. Ieremia a simțit pe propria piele, cum căutau să-i ia viața din cauza mesajului pe care l-a adus din partea lui Dumnezeu. Da, atâta timp cât profeții vorbesc ce este plăcut, ei nu trebuie să se teamă de rău (vezi Isaia 30, 10). Astfel de profeți au deseori succes, dar rezultatul nu va fi de durată. Când Dumnezeu trimite un profet, care arată poporului decăderea lui, atunci aceasta are loc, ca cel greșit să-și dea seama și să recunoască, așa că drumul devine liber pentru Dumnezeu ca să-l binecuvânteze. Țelul final al lui Dumnezeu este întotdeauna binecuvântarea. De aceea mărturisirea nu poate fi o chestiune superficială, făcută în grabă. O astfel de mărturisire nu dă naștere la o mântuire adevărată. Dacă în viața unui credincios ceva nu a fost în ordine, este necesar nu numai ca greșeala să fie mărturisită, ci și să se recunoască cauzele ei. Cineva este reabilitat abia atunci când a ajuns să recunoască sincer că păcatele sale iau naștere din natura lui păcătoasă. Un păcat nu este cusur, ci el este exteriorizarea firii pământești păcătoase, care nu a fost ținută în locul care i se cuvine, și anume, în moarte. Cine recunoaște sincer aceasta, acela nu mai caută scuze pentru felul lui de comportare, și nu caută nici circumstanțe atenuante. Judecata de sine sinceră, fără să declari pe alții vinovați sau părtași cu tine la vină, este cea mai bună dovadă pentru veridicitatea mărturisirii unui om.

Numele profetului nu este făcut cunoscut, dar aceasta nici nu are nimic a face cu starea de lucruri. În cazul unui profet este vorba de un mesaj. El mărturisește despre faptele de odinioară ale lui Dumnezeu pentru binele poporului Său. De partea lui Dumnezeu nu există nici un eșec. Profetul prezintă credințioșia lui Dumnezeu față în față cu neascultarea poporului. Binele, pe care Dumnezeu l-a făcut pentru ei, era un motiv suficient, ca să rămână credințioși față de El. În afară de aceasta El i-a atenționat, să nu se închine altor dumnezei. Din păcate cuvântul de încheiere, concluzia profetului, a trebuit să sune astfel: *»Dar voi n-ați ascultat glasul Meu.«* Această afirmație trebuie să pătrundă adânc în conștiința poporului și să-și facă acolo lucrarea de vindecare. Între timp unealta este pregătită pentru lucrarea sa. Dumnezeu a ales această unealtă, pe Ghedeon, ca să salveze pe poporul Său.

Ghedeon – versetul 11

Îngerul Domnului (acesta este, așa cum am văzut mai înainte, Domnul Isus) vizitează pe Ghedeon. Acesta este foarte ocupat cu recolta țării; el nu vrea s-o lase să ajungă în mâinile madianiților, ci s-o savureze el însuși. Înțelesul numelui din acest verset ne oferă o impresie despre starea spirituală a lui Ghedeon. Ofra înseamnă „praf”. Cine este cu adevărat conștient de rușinea poporului lui Dumnezeu supus lumii, acela se află în praf. Acolo nu este nici o laudă pentru o poziție oarecare, ci este o smerenie adâncă. Ioas înseamnă „Domnul este sprijin”. Cine cunoaște slăbiciunea și lipsa de speranță a situației în care se află poporul lui Dumnezeu, acela își

va căuta sprijinul la Domnul, și îl va găsi. La numele Abiezer, „tatăl meu este ajutor”, ne putem gândi la același lucru, în acest caz însă gândul este însoțit de o relație. Noi avem dreptul să cunoaștem pe Dumnezeu ca Tată. Ghedeon înseamnă „doborâtorul”. Tot ce se înalță pe sine însuși trebuie doborât. În curând el va aduce onoare în public acestui nume, acum el aduce onoare acestui nume, prin aceea că el însuși se aruncă în praf (Ofra). În Ofra se afla un stejar, sau terebinte. Cuvântul terebinte înseamnă literar: un copac tare. Dacă legăm acestea două, terebinte și Ofra, recunoaștem o combinație de putere și slăbiciune. Vom vedea în istoria lui Ghedeon, cum puterea lui Dumnezeu lucrează în slăbiciunea lui Ghedeon.

Ghedeon este preocupat să bată grâul în teasc, un loc neobișnuit. Teascul era gol, aceasta înseamnă că nu era nici o bucurie. Vinul este un simbol al bucuriei (vezi capitolul 9, versetul 13). Teascul este un simbol și al judecății (Isaia 63, 2-3). În timpurile de ceartă și dezbinare (când madian are supremația) putem să primim hrană numai de la teasc, aceasta înseamnă, recunoașterea judecății, pe care Dumnezeu a trebuit s-o aducă asupra noastră. Cine se supune cu adevărat acestei judecăți, acela are voie să privească spre cruce. Acesta este în definitiv locul, unde judecata lui Dumnezeu asupra necredincioșiei noastre a avut loc asupra Domnului Isus. Pentru credință se găsește acolo totdeauna hrană și numai acolo suntem în siguranță înaintea lui madian (duhul de ceartă), căci el nu poate exista acolo. Ghedeon reprezintă un principiu: un duh, respectiv o conștiință, care poate elibera poporul din luptă. Inconștient era preocupat să se pregătească să devină eliberatorul poporului. Cine se preocupă cu Domnul Isus și cu lucrarea Sa la cruce, așa cum este ea descrisă în Cuvântul lui Dumnezeu, poate fi folosit de Dumnezeu într-un anumit moment, ca să fie un conducător, un păstor, un bătrân sau un eliberator.

Domnul este cu tine – versetul 12

Ghedeon trebuie să fi privit speriat, atunci când deodată a auzit o voce, care i-a zis: »*Domnul este cu tine*«. Dar cu toate acestea nu devine fricos, el va deveni fricos abia în versetul 22, când află cine la vizitat. Și ce să înțelegem noi din expresia »*vitezule*«? La prima vedere, nu se observă nici un act de vitejie la acest bărbat, care se ascunde de dușman. Dar Dumnezeu apreciază faptul, că Ghedeon a fost ferm hotărât să se aprovizioneze cu hrană. Cu toată superioritatea dușmanului, cu toată frica israeliților, aici este un bărbat, care se ocupă cu roadele țării. Într-un timp în care toți se retrag, credincioșia personală stă pe prim plan. Dumnezeu numește aceasta vitejie. Atunci noi suntem viteji în ochii Lui.

Dacă ne preocupăm personal să luăm hrană din Cuvântul lui Dumnezeu și nu luăm parte la »cearta« din jurul nostru și nu ne dăm mulțumiți cu situația prezentă, atunci vom avea parte de apropierea deosebită a Domnului și vom auzi că Domnul este cu noi. Această promisiune este valabilă pentru orice moment, în care noi ne preocupăm cu Biblia, că noi putem să auzim clar vocea lui Dumnezeu. Această promisiune este valabilă și pentru toate misiunile, pe care le primim din partea Lui. Așa începe Dumnezeu discuția cu Ghedeon. Nu este acesta un început încurajator?

Unde sunt toate minunile lui Dumnezeu? – versetul 13

Ia naștere o discuție între Ghedeon și Domnul. Este minunat să vedem, cum El îl lasă pe Ghedeon să spună ce are de spus, cum trăiește el împrejurările în care se află. El ia seama la fiecare întrebare a lui Ghedeon și răspunde la ele într-un fel, cum numai El poate să răspundă. Răspunsurile sunt pline de încurajare pentru oricine primește o anumită misiune de la Domnul. Vom vedea, că aici putem învăța multe despre pregătirea robului, care are privilegiul să facă o lucrare pentru Domnul. În Biblie se întâlnesc frecvent astfel de discuții, ca de exemplu între Moise și Dumnezeu în cartea Exod capitolul 3 și 4, și între Anania și Domnul Isus, în Faptele Apostolilor 9. Dacă știm că Dumnezeu ne cheamă să facem ceva pentru El, atunci avem voie să vorbim cu El despre această lucrare. Avem voie să facem anumite obiecții. Dumnezeu ne ascultă

și ia în serios obiecțiile noastre; El răspunde. Este însă o condiție: Dumnezeu rămâne cu noi în discuție, atâta timp cât vede la noi disponibilitatea de a face ce ne roagă El. Dacă obiecțiile noastre se bazează pe necredință, sau egoism, atunci Dumnezeu nu mai lucrează mai departe cu noi.

La Ghedeon se mai poate vedea o trăsătură de caracter minunată. Dumnezeu a zis: »*Domnul este cu tine, viteazule!*« Ce zice Ghedeon? »*Dacă Dumnezeu este cu noi.*« El însuși se face una cu poporul întreg. Bunăstarea întregului popor îi stă pe inimă, și nu numai bunăstarea proprie. După aceea urmează întrebările. Ghedeon a auzit de tot ce a făcut Domnul în favoarea poporului Său, atunci când El i-a scos din Egipt. El nu s-a îndoit de istoria poporului și de ceea ce Dumnezeu a făcut cu ei și pentru ei. Dar unde a rămas Dumnezeu? Nu mai era El Același? Ba, da, El a rămas același, dar poporul nu a rămas același. Domnul i-a lepădat, cel puțin așa înțelege Ghedeon. În epistola către Romani capitolul 11 versetul 1 se pune de asemenea această întrebare: »*A lepădat Dumnezeu pe poporul Său?*« În versetul 2 se dă răspunsul: »*Dumnezeu n-a lepădat pe poporul Său, pe care l-a cunoscut mai dinainte.*« Dumnezeu a trebuit pentru un timp să-i dea pradă dușmanilor lor, dar cu scopul, ca să-i readucă înapoi la Sine. Tot așa se va îndura Dumnezeu în viitor de poporul Său, prin marele Eliberator, Mesia al poporului, Domnul Isus Hristos. Și aici la Madian Dumnezeu lasă să se recunoască, că El nu a lepădat pe poporul Său. El pregătește un eliberator pentru misiunea sa: pe Ghedeon. Când auzim pe Ghedeon vorbind în acest verset, atunci vedem două lucruri, care totdeauna merg împreună la acela care a fost chemat de Dumnezeu pentru o lucrare în poporul Său: el se identifică cu poporul lui Dumnezeu și el crede Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum i-a fost transmis de părinți.

Misiunea – versetul 14

Ghedeon și-a vărsat inima înaintea lui Dumnezeu cu privire la starea lipsită de speranță. Acum el primește misiunea să schimbe starea. Deseori lucrurile, pe care noi le aducem înaintea lui Dumnezeu ca nevoi, devin lucrurile la care Dumnezeu ne cheamă să le schimbăm. Atunci noi suntem uneltele cele mai potrivite pentru Dumnezeu. Dacă vedem, că este nevoie de lucrare cu copiii, atunci începem să ne rugăm, fără să ne gândim, că ea ar fi pentru noi. Cu toate acestea simțământul nostru pentru această nevoie arată că noi am putea fi chemați de Domnul în această lucrare. Putem să extindem aceasta la multe alte lucruri. Rămâne valabil exclusiv pentru toți oamenii, care trăiesc în părtășie cu Dumnezeu, ca Ghedeon; este vorba de oameni care se pun cu totul la dispoziția Domnului. Citirea Bibliei și rugăciunea ocupă locul central în viața acestor oameni. Viața lor se învâрте în jurul acestor lucruri, de aici își iau ei puterea.

Dumnezeu nu dă lui Ghedeon o putere nouă pentru această misiune, ci El spune: »*Du-te cu puterea aceasta, pe care o ai.*«. Care este această putere? Este puterea cu care el și-a păstrat hrana față de mâna dușmanului, ca el însuși să se hrănească cu ea. Prin aceasta are putere suficientă, ca să elibereze pe Israel.

Ceea ce Domnul îi spune mai departe, trebuia să înlătore orice îndoială cu privire la misiunea lui. Ghedeon are voie să meargă în Numele celui care l-a autorizat. El Îl aude spunând: »*Oare nu te trimit Eu?*« Aceasta este tot ce avem nevoie, ca să facem o lucrare de slujire, dar este și absolut necesar. Fără ca Dumnezeu să ne autorizeze sub această formă, nu putem să mergem, altfel vom produce numai pagubă. O lecție importantă cu privire la chemarea într-o lucrare de slujire este, că Dumnezeu cheamă pe cel care este preocupat cu ceva. Ghedeon a fost la lucru, când a fost chemat. Același lucru vedem la chemarea ucenicilor în evanghelia după Matei 4, 18-22. Dumnezeu nu caută oameni, care nu fac nimic, ci oameni, care sunt harnici în rezolvarea lucrurilor „obișnuite”.

O nouă obiecție – versetul 15

Ghedeon aduce acum un argument, prin care el crede că nu ar putea fi capabil pentru misiunea încredințată lui de Dumnezeu: el însuși nu se simte capabil pentru ea. Este totdeauna bine, să gândești modest despre tine. La aceasta este îndemnat fiecare dintre noi în Romani 12, 4, unde apostolul Pavel spune, că fiecare *»să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine«*. Dar aceasta nu trebuie să fie niciodată o scuză, ca să te sustragi de la ce cere Dumnezeu. Ghedeon se referă la originea lui modestă și la locul pe care îl ocupă în familie. Manase este singura seminție care a fost împărțită. Jumătate din ea locuia în țară, și cealaltă jumătate în afara țării. El știa ce înseamnă să fi într-o situație de dezbinare. Deseori este atâta ceartă și împotrivire din partea familiei, că nu mai este nici o plăcere să duci alte lupte.

Poziția lui în familie – el era tânăr - pare să arate, că el niciodată nu a fost implicat în evenimentele familiei. Tot așa a avut parte și David, în 1 Samuel 16. Când Samuel a chemat toată familia, el a fost pur și simplu uitat. Aceasta poate crea celor în cauză un sentiment de lipsă de valoare și inutilitate. Probabil așa s-a simțit și Ghedeon. Probabil ne simțim și noi așa. Dar noi putem fi siguri, că tocmai atunci Dumnezeu poate să ne folosească. Slăbiciunea noastră și starea, că nu suntem apreciați în mod deosebit, ne face unelte potrivite pentru Dumnezeu. Ce vrea Dumnezeu să facă prin noi, trebuie lăsat în totul pe seama Lui, și să nu ne amestecăm noi. Nu este ceva măreț, că Dumnezeu vrea să ne folosească în slăbiciunea și neînsemnătatea noastră? Să ascultăm ce spune apostolul Pavel în 2 Corinteni 12, 9-10. După ce s-a rugat să fie eliberat de ceva care îl făcea slab și de disprețuit, Domnul îi spune: *»Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.«* Și apostolul Pavel răspunde: *»Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, ... din pricina lui Hristos; căci când sunt slab, atunci sunt tare.«* Acesta este punctul la care trebuie să ajungem. Noi trebuie să recunoaștem, că nu este vorba de ce putem noi, ci Dumnezeu Își face lucrarea numai în cei slabi. Dar micul „eu” este un obstacol tot așa de mare pentru El, ca și marele „EU”. Dacă recunoaștem aceasta, atunci putem să rostim, ceea ce spune apostolul Pavel în Filipeni 4, 13: *»Pot totul în Hristos, care mă întărește.«*

Eu voi fi cu tine – versetul 16

Felul în care Domnul răspunde la ultimul argument al lui Ghedeon este foarte încurajator. În versetul 14 el a fost ajutat să înțeleagă, că Domnul a fost cel care i-a încredințat misiunea. Aceasta dădea valoare misiunii pe care o avea de îndeplinit. În versetul acesta El merge un pas mai departe. Domnul spune, că El Însuși merge cu el. Această făgăduință a Domnului este valabilă și astăzi! După învierea Sa El dă ucenicilor Săi misiunea: *»Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit«* (Matei 28, 19-20a). După aceea adaugă făgăduința și cu ea încheie Evanghelia după Matei: *»Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului«* (Matei 28, 20b). Un număr mare de credincioși au fost înviorați în secolele trecute prin aceste cuvinte și au împlinit misiunea, care le-a fost încredințată. Tot așa vrem și noi să ne lăsăm încurajați în misiunea care ne-a fost încredințată. Dacă vom avea o ceată de ajutoare, dar dacă nu-L avem pe Domnul, vom pierde. Chiar dacă suntem singuri, dar avem pe Domnul de partea noastră, vom putea să batem cea mai mare putere a oștirii dușmane, ca și cum ar fi un singur om. Istoria lui Ghedeon ne va învăța, că aceasta este adevărata „logică” a credinței.

Rugămintea pentru un semn – versetul 17

Ghedeon este convins acum de misiunea sa și prinde curaj prin făgăduințele Domnului. Mai are însă o rugămintă. El vrea să aibă siguranță absolută, că el are a face cu Domnul Însuși. Această certitudine este pentru el de mare importanță în împlinirea misiunii sale. De aceea se roagă pentru un semn. În felul cum Ghedeon pune întrebarea vedem un tablou demn de imitat. El

nu întreabă având o atitudine, ca și cum ar fi dreptul lui să ceară un semn, ci atitudinea lui arată că el nu putea să ridice nici o pretenție pentru aceasta: *»Dacă am căpătat trecere înaintea Ta«*.

Pentru un creștin rugăminte de a primi un semn nu este potrivită. El nu are nevoie de nici un semn, deoarece el are tot Cuvântul lui Dumnezeu și pe Duhul Sfânt, care locuiește în el. Cine vrea să aibă certitudine pentru un anumit lucru, acela poate citi Cuvântul lui Dumnezeu și în rugăciune să roage pe Dumnezeu, ca El prin Cuvântul Său și prin Duhul Său să facă lucrurile clare. Dumnezeu poate să folosească pentru aceasta și alte mijloace: strângerile laolaltă, în care se vestește Cuvântul lui Dumnezeu, sau discuții personale cu credincioșii, care trăiesc cu Domnul.

Ghedeon nu poseda revelația deplină a lui Dumnezeu și Duhul Sfânt nu locuia în el. Vreau să mai subliniez, că Dumnezeu a fost glorificat și în Vechiul Testament de cele mai multe ori prin credința necondiționată. Și atunci nu era necesar să ceri un semn, pentru ca să cunoști voia lui Dumnezeu. O dovadă clară în acest sens o avem în Epistola către Evrei capitolul 11. Despre credincioșii enumerați acolo se spune mereu, că ei *»prin credință«* au făcut ceva, fără ca pentru aceasta să fi primit anumite semne vizibile.

Un verset, care a fost de mare însemnătate pe parcursul secolelor în căutarea voii lui Dumnezeu, este Psalmul 32, 8: *»Eu Te voi învăța, și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi; având ochiul Meu îndreptat asupra ta, te voi sfătui«*. La studiul versetelor 36-40 voi spune ceva mai mult cu privire la rugăminte pentru un semn, făcută cu scopul de a cunoaște voia lui Dumnezeu.

Eu vreau să rămân – versetul 18

Este foarte nimerit: Dumnezeu împlinește rugăminte lui Ghedeon. Ea pare să fie ca o poruncă pentru El, dar El o ascultă. Cât de îndurător este El în comportarea Sa față de Ghedeon și față de noi, atunci când El vede dorința sinceră de a-L glorifica! Atunci El nu ține seama de neștiință. Ghedeon vrea să ofere ceva lui Dumnezeu. Prin discuția cu El, în Ghedeon s-a trezit dorința de a aduce o jertfă. Aceasta este, ce vede Dumnezeu în inima lui Ghedeon, și El așteaptă aceasta cu plăcere. Când noi am vorbit cu Domnul Isus, primim noi atunci dorința de a-I aduce o jertfă? O astfel de jertfă o putem aduce sub forma unei mulțumiri și prin exprimarea unei admirații față de El și de ceea ce a făcut El.

Jertfa – versetele 19 – 21

În timp ce Ghedeon pregătește jertfa sa, Domnul așteaptă cu răbdare. Jertfa, pe care el o aduce, nu este mică, dacă ne gândim, că timpul era foarte scurt (vezi versetul 4). Iedul, pe care Ghedeon l-a pregătit ca jertfă, a fost adus de cele mai multe ori ca jertfă pentru păcat. Găsim aceasta în cartea Levitic, de exemplu capitolul 4, 23 și capitolul 16, 5. Prin această jertfă Ghedeon prezintă simbolic ceva, din care noi putem învăța multe. Jertfa pentru păcat este un tablou al Domnului Isus la cruce, unde El a suferit judecata asupra păcatului. Fără să înțeleagă, Ghedeon exprimă, că pentru păcatele poporului și pentru el personal există salvare numai prin ceea ce Domnul Isus a făcut pe cruce. Cealaltă jertfă, pe care el o aduce, amintește de jertfa de mâncare, care este descrisă sub diverse aspecte în cartea Levitic capitolul 2. Aceasta este o jertfă fără sânge, și nu vorbește atât de mult despre moarte, ci despre viața Domnului Isus.

Este o bucurie pentru Dumnezeu, dacă Îi spunem, cine a fost Domnul Isus în viața Sa pe pământ, și în lucrarea Sa pe cruce. Așa venim noi la El cu jertfe duhovnicești. În Evanghelia după Ioan 4, 23 Domnul Isus spune: *»Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl.«* Dacă noi cu adevărat am văzut ceva din frumusețea și slava Fiului lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu, Tatăl, se va bucura, dacă Îi spunem aceasta. Dar se mai adaugă ceva acolo: *»Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr.«*

Dumnezeu nu lasă la bunul nostru plac, cum să ne închinăm. El dorește, ca noi să venim, dar El ne spune și cum trebuie să venim. Trebuie să fie »în duh«, aceasta înseamnă călăuzit de Duhul Sfânt, și nu în felul oamenilor. Și trebuie să aibă loc »în adevăr«, deci potrivit cu revelația pe care El a dat-o despre Sine în Biblie, și nu așa, cum credem noi că putem să gândim despre Dumnezeu.

Și la Ghedeon a fost așa. În versetul 20 Dumnezeu spune ce trebuie să facă el cu jertfa. El trebuia s-o așeze pe stâncă (iarăși un tablou al lui Hristos: vezi Matei 16, 18 și 1 Corinteni 10, 4). Versetul se încheie cu cuvintele: »Și el a făcut așa«. Versetul arată felul minunat de gândire al lui Ghedeon. Este de dorit, ca și noi să gândim la fel.

Dumnezeu primește jertfa – versetul 21

Felul în care Domnul tratează jertfa este impresionant. El o atinge cu toiagul, pe care îl avea în mână. Acest toiag este un toiag de domnitor, un sceptru. Un astfel de toiag este purtat de demnitarul, care are autoritate asupra altora. Este un semn al demnității regale. Din cartea Estera 4, 11 și 5, 2 putem să deducem însemnătatea sceptrului. În măreția și maiestatea Sa Domnul primește jertfa, pe care Ghedeon o aduce în slăbiciunea sa. Foc, un simbol al sfințeniei lui Dumnezeu, care cercetează și verifică, iese din stâncă și mistuie jertfa. După ce El a primit în felul acesta jertfa lui Ghedeon, Domnul dispare dinaintea privirii lui. Prin această jertfă Ghedeon își ocupă locul lui adevărat înaintea lui Dumnezeu. Numai pe baza jertfei lui Hristos este cineva plăcut înaintea lui Dumnezeu și poate să fie acceptat de El. Prin aceasta s-a pus fundamentul pentru alte lucrări ale lui Ghedeon.

Vai de mine – versetul 22

Și după aceea răsună strigătul »Vai de mine!« Ghedeon nu a fost conștient că el a stat față în față cu Domnul. Deodată devine deplin conștient, cu cine a avut el a face. Această conștiență îl distruge complet. Dispare orice gând cu privire la sine și la ceea ce poate el să facă. Numai Domnul rămâne în măreția și slava Sa și acesta este punctul de plecare corect pentru lupta care va veni. Aceasta face să devii mic și dă încredere.

La prorocul Isaia vedem aceeași reacție, atunci când este chemat de Dumnezeu. El vede pe Domnul stând pe un scaun de domnie foarte înalt și sublim, în timp ce serafimii strigau unul altuia: »”Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de măreția Lui!” Și se zguduiau ușciorii ușii de glasul care răsună, și Casa s-a umplut de fum. Atunci am zis: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate”« (Isaia 6, 1-5).

Isaia ajunge să strige în felul acesta, după ce în capitolul anterior de șase ori a zis »vai de ei« cu privire la diferite grupe de oameni și diferite păcate ale lor. Înainte ca el să poată fi trimis la ei, el trebuie mai întâi să recunoască, că el însuși nu este mai bun. Dumnezeu îl conduce la aceasta, prin aceea că El stă față în față cu el. Aceasta îl face să strige pentru a șaptea oară un »vai«, dar de data aceasta cu privire la sine însuși: »vai de mine!«. După aceea Dumnezeu îi dă lui Isaia dovada împăcării și în felul acesta el este gata să meargă acolo unde Dumnezeu îl va trimite, și să facă, ceea ce El îi cere: »Iată-mă, trimite-mă« (versetele 6-8).

Acesta este felul cel mai bun și cel mai temeinic de pregătire pentru slujire în misiunea sa. Ea arată pe de o parte o impresie profundă cu privire la ființa omului și arată propria incapacitate și propriul caracter nedemn. Pe de altă parte, această impresie se obține în prezența lui Dumnezeu, Cel Atotputernic, și aceasta este motivația enormă, pentru a face ceea ce El cere de la noi. El trimite și este cu fiecare care stă pe fundamentul jertfei Fiului Său (Romani 6, 14,16,21).

Pace – versetele 23-24

După aceea Ghedeon aude din gura Domnului: »Fii în pace«. Cu toate că el a stat față în față cu Domnul, el nu trebuia să se teamă. Nu l-a primit Dumnezeu pe baza jertfei? El putea acum să meargă în pace. Mulți au primit această pace a conștiinței, după ce au acceptat prin credință lucrarea Domnului Isus. În Epistola către Romani 5, 1 se spune: »Deci, fiindcă am fost socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu.« Aceasta este pacea despre care Domnul Isus vorbește în Evanghelia după Ioan 14, 27, când spune: »Vă dau pacea.« Prin pacea cu Dumnezeu, care a fost obținută cu multă greutate de Domnul Isus la cruce, nu mai rămâne loc pentru teama de Dumnezeu. Când se are frică de Dumnezeu, atunci nu este o atitudine corectă față de lucrarea Domnului Isus. Dumnezeu a acceptat lucrarea Fiului Său și a dat dovada pentru această primire, prin aceea că El L-a înviat dintre cei morți și I-a dat un loc în cer la dreapta Sa.

Frica lui Ghedeon a fost îndepărtată și el construiește un altar cu numele frumos »Domnul este pacea«. Aceasta arată că Ghedeon nu mai are nici o problemă cu frica. El nu se mai bazează pe sentimentele sale, ci pe Domnul Însuși. Pacea, pe care el o are acum, nu este consecința unui sentiment bun, ci ea se naște din cunoașterea persoanei Domnului. El a făcut această pace. Aceasta face din Ghedeon un adorator, despre aceasta vorbește altarul, pe care el l-a clădit. Vedem aici primul efect, pe care îl are pacea primită: Dumnezeu este adorat pentru ea.

Această pace are efecte practice în viața lui Ghedeon; și așa trebuie să fie și în viața noastră. În împlinirea misiunii, care i-a fost încredințată, se vede pacea lăuntrică, pe care el o are acum. Această pace a rămas o mărturie în mediul unde Ghedeon locuia. Nu a fost o pace trecătoare. El a trăit în această pace și așa a luptat împotriva dușmanilor. Aceasta este pacea despre care vorbește Domnul Isus în Ioan 14, 27b, când spune: »Vă dau pacea Mea.« Această pace este pacea Lui proprie, pe care El a avut-o pe drumul Lui pe pământ, deoarece Tatăl L-a autorizat să meargă pe acest drum. Această pace poate fi partea oricărui om care are de făcut o lucrare încredințată lui de Dumnezeu. Ea este pacea, care la începutul multor Epistole din Noul Testament este dorită cititorilor.

Prima misiune: dărâmarea – versetul 25

Ghedeon primește prima sa misiune abia după ce a fost adus de Dumnezeu într-o relație corectă cu El. Acum Dumnezeu poate să-l folosească. Dar înainte ca El să lase pe Ghedeon să lucreze public, el trebuie mai întâi să înceapă în propria familie. El trebuie să înceapă în casă. Același lucru l-a făcut Domnul Isus clar ucenicilor Săi, atunci când le-a dat misiunea, să mărturisească despre El »începând din Ierusalim« (Luca 24, 48), aceasta înseamnă în împrejurimile unde se aflau, cât se poate de aproape de ținuturile lor. După aceea puteau să meargă mai departe »în toată Iudeea, în Samaria, și până la marginile pământului« (Faptele Apostolilor 1, 8).

Misiunea, pe care Ghedeon o primește, este clară. El construie tocmai un altar pentru Domnul și acasă stătea încă un altar pentru Baal. Nu pot exista două altare. Cine construiește un altar pentru Domnul, va trebui să ajungă acolo, ca să distrugă orice alt altar. Abia după aceea poate exista o mărturie în lupta pentru Domnul. Mai întâi trebuie înlăturat Baal, altfel s-ar putea ca victoria să fie atribuită lui. Și lemnul Astarteei, care stătea alături, trebuia înlăturat. Lemnul Astarteei părea să fie ca o protecție a altarului. Atât altarul cât și lemnul trebuiau dărâmate. Cu această ocazie numele lui Ghedeon (»distrugătorul«) își obține înțelesul lui practic.

În altarul lui Baal putem vedea venerația pe care oamenii o aduc tuturor felul de lucruri din viața lor, fără ca Dumnezeu să-Și aibă locul în ele. Știți că Baal înseamnă și „domn”. În viața noastră pot fi lucruri care ne stăpânesc, de care noi ne lăsăm stăpâniți. Noi încercăm să ne convingem pe noi înșine, cu motive deosebit de convingătoare, că aceste lucruri sunt normale și aparțin simplu vieții noastre și că avem avantaje din ele.

Un exemplu. Un anumit fel de sport poate ocupa în viața noastră o importanță așa de mare, că noi facem totul pentru el. Ne sugerăm singuri, că este folositor corpului nostru. Pentru a putea fi folosit de Domnul, trebuie să condamnăm atât atitudinea noastră față de acest sport, cât și părerile noastre pragmatice. Prin aceasta nu vreau să spun, că este greșit să practici sport. Vreau numai să atrag atenția, că sportul poate să fie un „altar” în viața noastră, care trebuie dăruit, împreună cu părerile false, cu care noi apărăm acest „altar”.

A doua misiune: construirea și jertfa – versetul 26

Dăruirea lucrurilor greșite nu este singura misiune, pe care Ghedeon o primește. El trebuie să construiască un altar nou. Pe acesta el trebuia să jertfească taurul al doilea al tatălui său cu lemnele Astarteii. Ce înseamnă toate acestea? Ceva nou trebuia să ia locul lucrurilor vechi. Cele vechi aveau a face cu Baal, cele noi cu Domnul.

În versetul 24 Ghedeon a construit spontan un altar, ca să dea expresie adorării, care era în inima lui pentru Domnul. Acum primește de la Dumnezeu misiunea să construiască un altar. S-ar putea numi altarul mărturiei lui pentru Dumnezeu. El trebuia să-l construiască pe un loc, unde era vizibil pentru toți. Prin aceasta exprimă public, că el s-a hotărât pentru Dumnezeu și împotriva lui Baal.

Împreună cu taurul tânăr trebuia jertfit lemnul Astarteii. Aceasta înseamnă, că toate argumentările, pe care le-am avut până acum, ca să îndreptăm lucrarea noastră pentru Baal, își au sfârșitul în jertfa lui Hristos. Noi recunoaștem, că în moartea lui Hristos sunt judecate toate gândurile, care își au originea în firea noastră pământească (în carne). Taurul al doilea vorbește despre Domnul Isus. Cel de-al doilea primește întâietatea față de cel dintâi. Aceasta amintește de 1 Corinteni 15, 47, unde se vorbește de întâiul și de al doilea om. Primul om, Adam, a eșuat; Omul al doilea, care este Hristos, a corespuns în totul dorințelor lui Dumnezeu. Ghedeon a trebuit să ia taurul al doilea, deoarece acesta este o reflectare frumoasă a Domnului Isus, care tot timpul a slujit lui Dumnezeu cu dăruire deplină, în opoziție cu poporul, care mereu a eșuat.

El a făcut-o noaptea – versetul 27

Însoțit de zece robi pleacă să împlinească misiunea care i-a fost încredințată. În cartea Rut găsim de asemenea 10 bărbați. Ei simbolizează o mărturie suficientă potrivit Legii. Ce face Ghedeon, poate să fie confirmat de acești bărbați, ei pot să depună mărturie despre ce a avut loc și cum a avut loc. Dacă este vorba de lucrare, Ghedeon nu este un „solitar”, nu este unul care face singur toate lucrurile. El are grijă să fie însoțit de martori. Cu toate acestea îi lipsește curajul să depună mărturie în lumina zilei. El o face noaptea.

Eu nu pot să-l învinuiesc din cauza aceasta. Știu foarte bine cum am împărțit prima dată pliante evanghelice în ținutul unde locuiam. Am făcut-o abia după ce s-a întunecat.

Nicodim a fost și el un astfel de om. Și el la început nu a avut curajul să se arate că are interese față de Domnul Isus (Ioan 3, 2). Dar aceasta s-a schimbat; în evanghelia după Ioan 7, 50 i-a apărarea Domnului Isus înaintea fariseilor, și în capitolul 19, 32-42 din aceeași evanghelie se arată dragostea lui pentru Domnul Isus. Atât în Ioan 7 cât și în Ioan 19 se amintește, că Nicodim »la început se duse la Isus, noaptea«. Oricum ar fi, Ghedeon acționează cu ascultare și acolo unde ascultarea este prezentă, putem să lăsăm urmările pe seama lui Dumnezeu. Dacă facem ce cere Dumnezeu de la noi, Dumnezeu va face pentru noi, ce noi nu putem face. Dumnezeu ia apărarea lui Ghedeon înaintea dușmanilor săi.

Provocatorii împotrivirii – versetele 28 – 32

Când locuitorii cetății au descoperit în ziua următoare ce se petrecuse, consternarea a fost mare. Cercetările ulterioare au arătat că Ghedeon a fost făptașul, și au cerut să fie omorât.

Nu există altceva, care să provoace așa de multă dușmănie, ca atunci când religia cuiva este disprețuită. Îți atragi mânia fanilor, dacă spui ceva negativ despre clubul lor. Sportul, în Olanda în mod deosebit fotbalul, a devenit ca o religie. În timpul când scriu (1995/1996), se folosesc expresii biblice, ca să se glorifice măștrii fotbalului. Ei sunt numiți „fii zeilor”. Și ce să mai spunem despre puterea islamului? Mărturiile mahomedanilor întorși la Dumnezeu arată, că ei au fost amenințați cu moartea, deoarece credința lor în Domnul Isus însemna renegarea islamului. Prin aceasta se arăta înaintea lui Dumnezeu, că religia lor de mai înainte era fără valoare. Pentru un iudeu care se întoarce la Dumnezeu este deseori valabil același lucru. Dacă într-un ținut, în care oamenii și-au făcut dumnezei după închipuirile lor, te hotărăști pentru Dumnezeu și mărturisești public aceasta, trebuie să te aștepți la o foarte mare împotrivire.

Această mărturisire publică pentru Dumnezeu este momentul în care Dumnezeu aduce o întoarcere în evenimente. În spatele culiselor El ia apărarea lui Ghedeon. Pentru aceasta folosește pe tatăl lui Ghedeon. Îndrăzneala lui Ghedeon noaptea îl face pe tatăl său să aibă îndrăzneală ziua. Printr-o istorisire simplă tatăl lui Ghedeon pune stăpânire pe mintea locuitorilor cetății. El afirmă simplu: dacă Baal este un dumnezeu, să-și apere singur pricina, pentru lipsa de respect care i s-a arătat. Aceasta amintește de provocarea lui Ilie, cu care el în 1 Împărați 18 confruntă pe preoții lui Baal și îi întreabă, cine este adevăratul Dumnezeu. Oamenii cetății nu au cuvinte de împotrivire. Ei îi pun numai numele Ierubaal, prin care vor să exprime, că ei se așteaptă ca Baal să se răzbune pe Ghedeon. Acest nume se pare că a devenit un nume de onoare, când s-a arătat, că lui Ghedeon nu i s-a întâmplat nimic.

Prin fapta lui Ghedeon devine vizibil ce este în inima oamenilor. Ei mărturisesc clar, că ei recunosc pe Baal ca Dumnezeu al lor. O intervenție clară pentru Dumnezeu și pentru adevărul Său face și astăzi clar cine domnește în inima oamenilor. Dacă prin cuvânt și prin faptă mărturisim că ne-am hotărât pentru Domnul Isus, ne vom lovi de împotrivire. Cea mai mare împotrivire va veni probabil din partea aceluia care sunt cel mai aproape de noi, dar care nu au nimic comun cu Domnul Isus, dar care se consideră religioși. Dacă noi ca copii ai lui Dumnezeu vedem răul în viața noastră proprie și îl dăm afară din viața noastră, este dureros, când nu lumea este cea care comentează pe seama aceasta, ci cei credincioși ca noi, care reacționează negativ. Dar dacă ne hotărâm pentru Dumnezeu și suntem împotriva lucrurilor greșite, ne putem baza pe faptul, că Dumnezeu va interveni pentru noi. El va fi atunci de partea noastră. În ce fel va face El cunoscut aceasta, este pentru fiecare altfel. Sigur este în orice caz, că El va aduce salvare din direcția de la care nu te aștepți, dacă cu credințioșie și ascultare facem ce El ne cere. Tot așa a avut parte în cele din urmă Ghedeon.

Duhul îl umple pe Ghedeon – versetele 33 – 35

Dușmanul este totdeauna activ atunci când în poporul lui Dumnezeu au loc lucruri care mărturisesc despre redeșteptarea conștiinței prezenței lui Dumnezeu și dreptului Său suveran asupra poporului Său. Am văzut această activitate a dușmanilor și în capitolul 4, 12. Ei s-au ridicat să-și revendice drepturile asupra țării și să le consolideze. Acesta este momentul, când Duhul Domnului îl umple pe Ghedeon. Textual se spune acolo, că Duhul Domnului se îmbracă cu Ghedeon. Duhul a fost desigur de mult timp activ în acest capitol, dar acum El este activ în Ghedeon, ca prin el să lucreze și să alunge pe dușmani. Este un lucru să știi că Duhul este activ în viața noastră; dar este un alt lucru, să ne lăsăm folosiți de Duhul, ca să obținem victorii în viața noastră.

Ceea ce s-a spus în versetele anterioare despre Ghedeon, a fost o pregătire, ca să facă din el un vas, pe care Duhul Sfânt să-l poată folosi. În această pregătire, Ghedeon a arătat credințioșia lui față de Domnul, și ascultarea lui față de El. Acesta este terenul roditor, pe care Duhul Sfânt poate în continuare să clădească. În Epistola către Efeseni 5, 18 stă scris: »*Fii plini de Duh*«. Comanda (căci de o comandă este vorba aici!), de a fi plin (textual: fii umpluți) de Duh, urmează după un șir de lucruri care ar trebui, respectiv, nu ar trebui, să fie prezente într-o umblare creștină. Cine

este umplut cu Duhul Sfânt, nu se poate în același moment lăsa călăuzit de firea pământească (de carne). În Efeseni 5 se continuă apoi: »... vorbind între voi cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, laudând și cântând Domnului în inima voastră« (versetul 19). Un rezultat minunat al umplerii cu Duhul Sfânt. Ce avem de spus unii altora, este exprimat armonios, independent de faptul că este vorba de îndemnare, mângâiere sau muștrare. Eu îmi imaginez aceasta în felul următor, că putem compara cu faptul, că Ghedeon ar fi sunat cu cornul. Ca rezultat, abiezeriții vin la el; aceștia sunt neamurile lui. Când Duhului lui Dumnezeu I se oferă ocazia să umple inimile noastre, atunci aceasta este începutul sfârșitului certii dintre credincioși (Madian înseamnă „ceartă”). Prin corn (sau; trâmbiță, - un simbol al Cuvântului lui Dumnezeu, pe care trebuie să-L ascultăm) este adunat poporul și ia naștere unitatea. Dacă ne dăm toate silințele »să păstrăm unitatea Duhului prin legătura păcii« (Efeseni 4, 3), cearta va înceta.

Ghedeon trimite soli la propria lui seminție, Manase, și la celelalte seminții aflate în partea de nord. Toate s-au aliat lui. Manase este singura seminție împărțită pe două ținuturi; jumătate era în țară, iar cealaltă jumătate era în afara țării. Ghedeon știa din propria experiență ce înseamnă lipsa de unitate. Probabil că aceasta a fost o motivație deosebită pentru el să intervină așa de mult pentru unitatea în rândul poporului lui Dumnezeu. Cine știe, ce înseamnă lipsa de unitate, provocată prin cearta în rândurile proprii, și cunoaște urmările nefericite, va lupta să unească pe poporul lui Dumnezeu și să-l mențină în unitate. Orice despărțire în poporul lui Dumnezeu dă naștere la multă durere între credincioși și este spre dezonorarea Domnului.

Nu spun prin aceasta, că unitatea trebuie făcută sau păstrată cu orice preț. Unitatea, care trebuie păstrată, este cea a Duhului, și nu a cărnii sau a unității făcute de oameni. (Capitolele de încheiere ale cărții noastre oferă multe ocazii să spunem ceva despre aceasta.) Dar aceasta nu îndepărtează durerea și rușinea celor întâmplați. Sper, ca noi să oferim Duhului ocazia să lucreze ceva în viața ta și a mea, care este spre binele Adunării și slujește spre unitatea ei vizibilă în exterior.

Lâna – versetele 36 – 40

Este remarcabil cum Dumnezeu răspunde la toate întrebările lui Ghedeon cu privire la misiunea sa. Dumnezeu a spus deja foarte clar, ca lumina zilei, ce vroia El de la Ghedeon (versetele 14-16). Când Ghedeon a cerut un semn, Dumnezeu i l-a dat (versetul 17). Ghedeon cere acum încă o confirmare a misiunii sale, și anume, chiar de două ori. Lui nu i se face nici un reproș din cauza aceasta, ci Dumnezeu îi dă, ce cere el, și anume de două ori. „Interpretarea lânii” a ajuns aproape proverbială, dacă este vorba să afli voia lui Dumnezeu într-o anumită situație. Este rugămintea pentru un semn de confirmare a unei misiuni, pe care noi vrem s-o facem. În fond nu este greșit, dacă vrem să fim siguri cu privire la ce vrem să facem pentru Domnul.

Cu privire la această rugămintă pentru un semn am spus deja ceva la versetul 17. În contextul cu „lâna” vreau să mai adaug ceva la acesta. Dumnezeu poate să ne facă clar cunoscut sau să ne confirme voia Sa și prin împrejurările în care ne aflăm, sau în care ajungem. Probabil că ați auzit de Joni Earickson. Această femeie și-a rupt gâtul în zona coloanei vertebrale, când a sărit într-o apă nu prea adâncă și a devenit total invalidă. Ea este folosită de Dumnezeu încă într-un chip minunat. Dar împrejurările noastre nu trebuie să devină așa de drastice. Prin aceasta vreau să spun, că în viața noastră se pot întâmpla lucruri, prin care noi știm: aceasta este ceea ce Dumnezeu cere de la mine. Acestea nu sunt niciodată lucruri, care sunt în contradicție cu Cuvântul Său. Când de exemplu un credincios se roagă pentru a primi o soție, sau un soț, și împrejurările par să-i aducă pe cărare pe cineva, dar acesta se dovedește a fi necredincios, atunci aceasta nu poate niciodată să fie călăuzirea lui Dumnezeu. El interzice în Cuvântul Său, ca un credincios să se căsătorească cu un necredincios (2 Corinteni 6, 14).

Vreau să încerc să spun încă ceva despre înțelesul spiritual al lânii cu privire la pământ și rouă. Un semn „arată” ceva, redă ceva, prezintă ceva, lasă să se recunoască ceva. Roua vorbește despre

înviorare, desfătare. Ea este proșpețimea unei zile noi, care în Vechiul Testament este descrisă de mai multe ori ca binecuvântare a cerului pentru țara lui Dumnezeu. Când Ghedeon la primul semn se roagă pentru rouă pe lână și uscăciune pe pământul din jurul ei, aceasta pare să fie un simbol al binecuvântării lui Dumnezeu pentru poporul Său pământesc Israel, în timp ce popoarele din jur nu au nici o parte de ea. Prin lepădarea lui Mesia, Israel a pierdut binecuvântarea, dar ea este păstrată pentru mai târziu pentru el.

Al doilea semn simbolizează contrariul, căci acum lâna rămâne uscată și tot pământul din jur se udă de rouă. Aceasta înseamnă, că după lepădarea lui Mesia de către Israel, Dumnezeu a pus deoparte pe poporul Său și națiunile sunt binecuvântate. Ambele „semne” le găsim în Romani 11, 11-15. Acolo citim cu privire la Israel despre »căderea lui ...«, »pierderea lor ...«, »lepădarea lor ...«. Aceste expresii arată, că ei au fost puși deoparte de Dumnezeu. »Prin alunecarea lor, s-a făcut cu puțință mântuirea neamurilor« și prin aceasta este vorba despre »bogăție pentru lume ...«, »bogăție pentru neamuri ...« și »împăcarea lumii«. Dar prin aceasta Israel nu este definitiv lepădat. Va veni un timp, care este numit »plinătatea întoarcerii lor« și »primirea lor«. Atunci Israel va primi ulterior binecuvântarea. În ambele semne devine clar, că Dumnezeu este cel care acționează. Ghedeon nu contribuie cu nimic la aceasta. Stă numai în puterea lui Dumnezeu să dea binecuvântarea, atât lui Israel, cât și națiunilor.

Locul unde Ghedeon pune lâna este de asemenea important. Acesta este locul unde el a fost întâmpinat prima dată de Domnul și unde el a arătat cât de mult prețuiește binecuvântarea lui Dumnezeu. Acolo el era preocupat cu roadele țării. Din acest loc, care vorbește despre judecata pe care Domnul Isus a suferit-o pe cruce (vezi versetul 11), vine toată înviorarea și puterea, ca să facem lucrarea, care ne-a fost încredințată. Așa cum s-a spus: Ghedeon nu trebuia să facă nimic. Ceea ce el face, este să se scoale dis-de-diminează, prin care se arată dorința lui de a cunoaște rezultatul. Felul în care Ghedeon se adresează aici Domnului, amintește de comportarea lui Avraam în rugăciunea sa pentru Sodoma și pentru Lot (vezi Geneza 19, 29-32).